

Met goede moed, goed uitgerust door een verkwikkende slaap en versterkt door een flink ontbijt, verlieten de vier Franse ruiters de volgende morgen de stad langs de steenweg op Diksmuide.

Het weder was goed, ofschoon wat huiverig, want de winter naderde.

De paarden draafden snel. De gendarmen behoefden niet te vertoeven om de weg te vragen, want, zoals men hun gezegd had, de baan liep recht door naar Staden, waar de meier hun wel de nodige inlichtingen zou geven.

In een klein uur bereikten zij het dorp.

Een net gekleed heer begroette de gendarmen en sprak zeer beleefd in het Frans :

— Kan ik u helpen? Er zijn er hier maar weinig, die uw taal spreken.

— Het is waar, antwoordde Mathieu, wij hebben nogal last met de spraak. Ik wilde de woning van de meier vinden. Is het niet dat grote huis?

— Ja, daar woont de magistraat. Doch hij is oud en spreekt niet al te best Frans. Wil ik u helpen?

— Zeer verplicht! Ik neem dankbaar uw hulp aan.

Ja, de meier is oud en evenals de heer gezegd had, zijn Frans was ver van onberispelijk.

Doch met behulp van de vreemdeling vlotte het gesprek toch goed.

— Ha, ge zijt gekomen om Bakelandt te vangen, zei de meier verheugd. Doch ge hebt slechts drie gezellen, liet hij er teleurgesteld op volgen. Ik vrees dat ge weinig zult kunnen uitrichten.

— In alle geval, sprak Mathieu, zullen we dat beruchte Vrijbos eens doortrekken. De rovers zijn niet voorbereid op onze komst en misschien kunnen wij er een of meer vatten. Gevangenen spreken gewoonlijk gemakkelijk en zo geraken wij op het spoor.

— Dat is een goed plan, zei de meier, vol bewondering voor de onversaagde kerels, die zo maar gevierden het Vrijbos indurfd.

De vreemde heer maakte een buiging en zonder naar de dankrede van Mathieu te willen luisteren, vervolgde hij zijn weg.

— Wie mag dat zijn? dacht de meier. In alle geval is hij een man van goede manieren.

BAKELANDT

DE HULLENDE
DOOR

WINTERWONDERSCHAP
2008 - 2009

WINTERWONDERSCHAP

Die man van goede manieren stapte snel voort.

Een rijtuig kwam aangerold. Er bevonden zich twee personen in.

De vreemdeling bezag ze aandachtig en sprong dan over de gracht langs de baan en maakte zich ijlings uit de voeten.

— Dien man ken ik! riep de Schout van Rozebeke, een der heren uit het rijtuig.

— Ik heb hem van mijn leven niet gezien, sprak de ander.

— Waarachtig, dat is Bakelandt! Ja, ik durf er een eed op doen, dat hij het is en niemand anders.

— Wordt ge krankzinnig? Denkt ge dat de roverkapitein bij klare dag uit wandelen gaat? En bovendien, gij kent hem immers niet.

De gerechtsdienaar bloosde. Hij had zich bijna versproken. Hij kon toch niet het bezoek van de bandiet verhalen en diens bedreiging?

— Ik zie, dat het Bakelandt is. Ik herken hem aan de beschrijving van mensen bij wie hij ingebroken heeft.

— Allou! wees nu verstandig, de een vertelt dit, de andere dat. Volgens Jan is Bakelandt groot, volgens Pieter klein. Moet men Door geloven, dan is hij jong, maar Sies beweert dat hij er oud uit ziet. Zo lopen er allerlei praatjes over de dievenkapitein. En gij zoudt hem herkennen, simpel uit een beschrijving?

— En waarom maakt hij zich dan zo snel weg?

— Het is misschien een jager, of een eigenaar, of een bezoeker, die zijn weg wil verkorten.

— Ehwel, zeg wat ge wilt, ik houd vol dat het Bakelandt is.

— Moest die deftige heer weten, dat ge hem voor de grootste aller boosdoeners houdt, hij zou voorzeker niet wel gezind zijn

— De roverhoofdman kent voortreffelijk de kunst om zich te verkleeden.

Zo twistende kwamen de beide Rozebekenaars te Staden. De Schout had van de aankomst der gendarmen te Roeselare gehoord en begrijpende dat zij recht door naar Staden zouden rijden, wilde hij hen hier zien en spreken.

Hij was dan ook blij de harenmutsen op de plaats te bemerken.

De meier maakte hem aan de Fransen bekend.

— Helaas, ik denk dat ge een verloren reis zult doen, sprak de Schout op een toon van teleurstelling.

— En waarom? vroeg Mathieu snel.

— Twijfelt ge aan onze moed? riep François driftig en hoog.

— Geenszins! haastte de Schout zich te antwoorden. Maar ik heb de roverkapitein daar juist ontmoet en hij gaat zijn mannen nu waarschuwen.

— Hem ontmoet! riepen allen verwonderd.

— Ja, en nog geen kwartier geleden.

— Hoe, kent gij hem? vroeg de meier.

— Wel uit de beschrijving van hen, bij wie hij ingebroken heeft.

— Hij ontmoet de schelm en laat hem gerust voortgaan, zei François op smalende toon.

— Nu begin ik ook te geloven, dat de mensen hier laf zijn, riep een ander gendarm teleurgesteld.

— Eer ik hem goed zag, was hij al heen over de struiken, voerde de Schout tot zijn verdediging aan.

BAKELANDT

THE COMPLETE GUIDE

— Zeg, hoe hij er uit ziet, riep Mathieu. Dan rijden wij er achter.
Toen zij de persoonsbeschrijving hoorden bulderde François :
— En die man heeft met ons gesproken ! Zou hij Bakelandt zijn !
— Ik verzeker het u, verklaarde de Rozebeekse gerechtsdienaar, een beetje verheugd, dat de Franse ruiters nu zeli ondervonden, hoe ongelooflijk stout die bandiet was.

— Die deftige heer ! sprak de meier ten hoogste verbaasd.
De gendarmen renden weg. Nergens was de zonderlinge man nog te zien.
— Alloh, het bos in ! gebood Mathieu, die de leider was der anderen.
De droge bladeren ritselden en de takken kraakte onder de hoeven der paarden.

Overigens was alles stil. Iets geheimzinnigs lag over het gehele woud verspreid. Het scheen of zelfs de kleinste vogel dit bos schuwde.

Op vele plaatsen moesten de gendarmen het kreupelhout of de overhangende takken uit de weg ruimen, om hun paarden doortocht te verlenen.

— Wonderlijke geschiedenis ! mompelde de aanvoerder. Een bos, dat nooit door een mensenvoet betreden schijnt ! Een roverkapitein, die, gekleed als een beschaafd man, met zijn vervolgers een gesprek komt voeren ! Waarlijk, dat gaat mijn begrip te boven !

— Nu zijn we toch in de nabijheid van mensen, zei François blijde, want ik hoor ginds het kraken van hout.

Inderdaad een gerucht als het kraken van takken liet zich horen.

— En men stookt er vuur ! riep een ander gendarm. Zie maar, de rook kronkelt tussen de bomen.

— Voorzichtig ! gebood Mathieu, we zullen eerst eens afloeren, wien we voor ons hebben. We zouden door overhaasting alles doen mislukken.

Dit zeggende steeg hij af, liet zijn paard aan de anderen over, en drong alleen tussen het geboomte.

Daar zag hij een open plek met enige brandende hutten. Niemand stond er bij.

Hij keerde ijlings naar zijn makkers terug en dan speedden allen zich naar de plaats, waar het vuur de ellendige krochten tot as verteerde.

— Wat mag dat betekenen ? sprak François.

— De Schout had gelijk, antwoordde Mathieu. Die vriendelijke heer was Bakelandt. Hij heeft ons afgespied, zijn medeplichtigen gewaarschuwd en bevel gegeven de hutten in brand te steken. Ze zijn ontsnapt !

— Daar hangt een papier aan een boom ! riep een der ruiters.

Mathieu scheurde het af. Het was voor de gendarmen bestemd, want het opschrift was Frans.

« Als ge mij vangen wilt, vertel me dan uw plannen niet, zoals daar straks. Tot weerziens !
Bakelandt. »

Zo luidde de afscheidsgroet van de geweldenaar, die met het gerecht en zijn dienaren de spot dreef.

En toen de gendarmen 's avonds moe en afgemat, teleurgesteld en beschaamd naar Langemark terugkeerden, werd het volk nog versterkt in de mening, dat Bakelandt de wreedste, slimste, stoutste moordenaar der wereld was.

THE GREAT BRITISH EMERALD
J. L. GARDNER
HANELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955